

уособлення волі народу у новообраній владі, що відповідає принципам демократичної, правової держави.

Список використаних джерел

1. Україна : політичні стратегії модернізації : зб. науково-аналітичних доп. / за ред. М.М. Розумного, В.М. Яблонського. — К. : НІСД, 2011. — 328 с.
2. Конституційне право України: підруч. / за заг.ред. В.Л. Федоренко. — 2-ге видання перероблене і доопр. — К.: Алерта ; КНТ ; Центр учбової літератури, 2010. — 432 с.
3. Про робочу групу з питань удосконалення законодавства щодо виборів : Указ Президента України від 2 листопада 2010 року // Офіційний вісник. — 2010. № 30. — 964 с.
4. Бондарь Н.С. Конституционная ценность избирательных прав граждан / Н. Бондарь, А. Джагорян. — М. : Формула права, 2005. — 191 с.

Ключові слова: виборче право, кодифікований акт, виборча система, тенденція, «проти всіх».

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Кулі-Іванченко К. К.

Клінацька Ірина Анатоліївна

студентка 1-го курсу магістратури судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

НЕПОРУШНІСТЬ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ЖИТТЯ

Первинним правом є право людини на життя, оскільки саме з цього права витікають інші особисті немайнові права, соціальні, політичні, культурні права. Життя людини визначається вищою соціальною цінністю, а тому — всі інші блага є благами другого рівня.

Життя людини вважається найпріоритетнішим благом, а тому держава повинна захищати і гарантувати це право, оскільки згідно ст. 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю [1]. Відповідно до цього серед природних та невід'ємних прав людини першочергове місце займає право на життя, з якого логічно випливають всі інші права особистості [2, с. 153].

У ст. 27 Конституції України закріплено невід'ємне право людини на життя та обов'язок держави — захищати життя людини. Жодна особа не може бути свавільно позбавлена життя. Кожен має право захищати своє життя та здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань. Крім того, згідно ст. 64 Конституції України

конституційне право на життя не може бути обмежене навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану [1].

Як бачимо, право особи на життя не можна скасувати чи обмежити. Україна на вимогу Ради Європи відмовилася від смертної кари як вищої міри покарання, незважаючи на те, що сьогодні приблизно 100 країн застосовують смертну кару як один із видів покарання (у тому числі США, Люксембург, Ліхтенштейн). Альтернатива смертній карі — по життєве ув'язнення. Конституційний Суд України 29.12.1999 р. ухвалив Рішення, відповідно до якого положення Кримінального кодексу України, які передбачали смертну кару як покарання, визнано такими, що не відповідають Конституції України. У нашій державі 22.02.2000 р. прийнято Закон, яким було ратифіковано Протокол № 6 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод стосовно скасування смертної кари в Україні. Дане покарання було замінено на позбавлення волі на певний строк або довічне позбавлення волі. Україною 28 листопада 2002 р. було ратифіковано Протокол № 13 до Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, який стосується скасування смертної кари за будь-яких обставин.

Крім цього, характеризуючи непорушність права на життя, необхідно звернутись до проблеми евтаназії. Зазвичай евтаназією є спричинення легкої смерті безнадійно хворому за його проханням. Метою у даному випадку виступає позбавлення зайвих страждань. Виділяють активну і пасивну евтаназію. Так, активна евтаназія — це введення людині, яка помирає, будь-яких лікарських чи інших засобів або здійснення будь-яких дій, що ведуть до швидкого й безболісного настання смерті, а пасивна евтаназія — це припинення надання людині медичної допомоги, яка прискорює настання природної смерті. До того ж згідно ч. 4 ст. 281 Цивільного кодексу України забороняється задоволення прохання фізичної особи про припинення її життя, тобто евтаназія [3].

Основне завдання для держави та світового співтовариства — забезпечення безперешкодного здійснення та повної своєчасної охорони права на життя, але це є можливим лише за умови його нормативного закріплення. Адже право на життя перестане носити декларативний характер тільки тоді, коли наявне його закріплення у відповідних правових нормах, а також будуть створені механізми реалізації та захисту такого права.

Право на життя закріплюється в міжнародно-правових актах, а саме: ст. 3 Загальної декларації прав людини — кожен має право на життя, на свободу і особисту недоторканність; ст. 2 Європейської конвенції захисту прав людини та основних свобод — право на життя захищається законом. Жоден не може бути позбавлений життя інакше, як на виконання вироку суду, винесеного після визнання її винною у вчиненні злочину, за який законом передбачено таке покарання; ст. 6

Міжнародного пакту про громадянські та політичні права – право на життя є невід’ємним правом кожної людини [4, с. 118-120].

Таким чином, можна зробити висновок, що ні за яких умов, в тому числі в умовах воєнного чи надзвичайного стану, не може бути обмежене право особи на життя і право захищати своє життя і здоров’я, життя і здоров’я інших людей від протиправних посягань; право кожного звертатися з вимогою захистити своє життя до держави. Це регламентується Конституцією України, де вказано, що право на життя не може бути обмеженим, виходячи саме із важливості цього права. Зокрема, відповідно до ст. 3 Конституції України, життя кожної людини вважається найбільшим пріоритетним благом, а держава повинна захищати і гарантувати це право, бо людина, її життя і здоров’я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю.

Список використаних джерел

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Сажієнко Н.В. Право на життя / Л.А. Ольховик, Н.В. Сажієнко / Актуальні проблеми політики. – О.: Фенікс, 2008. – Вип. 34. – С. 153-160.
3. Совгіря О.В., Шукліна Н.Г. Конституційне право України. Повний курс: навч. посібник – 2-ге видання., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/knigi/422-konstitutsyne-pravo-ukrani-sovgirya-ov.html>
4. Сажієнко Н.В. Право на життя // Правова держава в дослідженнях правників-початківців; тези доповідей Всеукраїнської студентської наукової конференції. – О.: Фенікс, 2008. – С. 118-120.

Ключові слова: право на життя, непорушність, людина, евтаназія
Науковий керівник: к.ю.н., асистент Салей М. І.

Кожокарь Марія Едуардівна

студентка 1-го курсу магістратури судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМА ПОДВІЙНОГО ГРОМАДЯНСТВА В УКРАЇНІ ТА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Проблема подвійного громадянства є актуальною не тільки для України, де досить довго тривають дискусії з приводу визначення полігромадянства на законодавчому рівні, а й для інших держав, які